ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 12ης Ιουλίου 2001 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-302/99 P και C-308/99 P,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Marenco και K. Wiedner, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την K. Rispal-Bellanger και τον F. Million, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσες,

υποστηριζόμενες από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την R. Silva de Lapuerta, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον κατ' αναίρεση,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχουν ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Ιουνίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-17/96, TF1 κατά Επιτροπής, (Συλλογή 1999, σ. II-1757), με την οποία ζητείται η μερική εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Télévision française 1 SA (TF1), με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους G. Vandersanden, J.-P. Hordies και A. Maqua, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet και B. Σκουρή, προέδρους τμήματος, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón (εισηγητή), R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues και C. W. A. Timmermans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιανουαρίου 2001, κατά την οποία η Επιτροπή εκπροσωπήθηκε από τους G. Marenco και K. Wiedner, η Γαλλική Δημοκρατία από τους G. de Bergues και F. Million, το Βασίλειο της Ισπανίας από την R. Silva de Lapuerta και η Télévision française 1 SA (TF1) από τους G. Vandersanden και J.-P. Hordies,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Μαρτίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Αυγούστου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Ιουνίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-17/96, TF1 κατά Επιτροπής, (Συλλογή 1999, σ. II-1757, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση) (υπόθεση C-302/99 P).

2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Αυγούστου 1999, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε, δυνάμει της ίδιας διατάξεως του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της ίδιας αποφάσεως του Πρωτοδικείου (υπόθεση C-308/99 P).

Το ιστορικό της διαφοράς και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

3 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, στις 10 Μαρτίου 1993, η προσφεύγουσα πρωτοδίκως, Télévision française 1 SA (στο εξής: TF1), ιδιωτικός τηλεοπτικός σταθμός, υπέβαλε ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία κατά των τρόπων χρηματοδοτήσεως και εκμεταλλεύσεως των δημόσιων τηλεοπτικών σταθμών της France-Télévision. Συνομολογείται ότι, με την καταγγελία αυτή, καταγγέλθηκαν ρητώς παραβάσεις των άρθρων 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ), 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 86, παράγραφος 1, ΕΚ) και 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 87 ΕΚ), οι οποίες κατονομάζονταν ειδικά.

4 Με έγγραφο της 3ης Οκτωβρίου 1995, η TF1 ζήτησε ρητά από την Επιτροπή και, καθόσον ήταν αναγκαίο, την όχλησε «να λάβει θέση και να ενεργήσει περαιτέρω σε σχέση με τα επιχειρήματα που προέβαλε στην καταγγελία» της 10ης Μαρτίου 1993.

5 Με έγγραφο της 11ης Δεκεμβρίου 1995, η Επιτροπή πληροφόρησε την TF1 ότι η έρευνα σχετικά με την εν λόγω καταγγελία βρισκόταν σε εξέλιξη.

6 Στις 2 Φεβρουαρίου 1996, η TF1 άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, με αντικείμενο, κυρίως, αίτημα στηριζόμενο στο άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 232, τρίτο εδάφιο, ΕΚ), να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει θέση επί της καταγγελίας που η TF1 κατέθεσε ενώπιόν της, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω Συνθήκη και, επικουρικώς, αίτημα στηριζόμενο στο άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) να ακυρωθεί η απόφαση περί απορρίψεως της εν λόγω καταγγελίας, την οποία απόφαση φέρεται να περιέχει το από 11 Δεκεμβρίου 1995 έγγραφο της Επιτροπής.

7 Κατά τη διαδικασία, η Επιτροπή προσέθεσε στον φάκελο της υποθέσεως αντίγραφο επιστολής της 15ης Μαΐου 1997 που απέστειλε στην TF1 βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), και με την οποία την πληροφόρησε ότι, λαμβανομένων υπόψη των πληροφοριακών στοιχείων που διέθετε, φρονούσε ότι δεν μπορούσε να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία της, καθόσον κατήγγειλε παραβάσεις των άρθρων 85 της Συνθήκης και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 82 ΕΚ). Κάλεσε την TF1 να υποβάλει τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας δύο μηνών υπολογιζομένης από τις 15 Μαΐου 1997. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι από την εξέταση των αιτιάσεων σχετικά με την παράβαση του άρθρου 90 της Συνθήκης δεν αποδείχθηκε ότι τα καταγγελθέντα πραγματικά περιστατικά μπορούσαν να στοιχειοθετήσουν παράβαση.

8 Το Πρωτοδικείο, αποφαινόμενο επί της προσφυγής κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, έκρινε, με τη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την προσφυγή παραδεκτή, καθόσον στρεφόταν κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης.

9 Το Πρωτοδικείο εξέτασε επίσης, με τις σκέψεις 99 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε ποιο βαθμό το έγγραφο της Επιτροπής της 15ης Μαΐου 1997 συνιστούσε, υπό την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, λήψη θέσεως που έθετε τέρμα στην αδράνεια της Επιτροπής και καθιστούσε, ως εκ τούτου, άνευ αντικειμένου την προσφυγή κατά παραλείψεως, καθόσον αυτή στρεφόταν κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης.

10 Με τη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι, με το εν λόγω έγγραφο, η Επιτροπή έλαβε θέση υπό την προαναφερθείσα έννοια και ότι, ως εκ τούτου, παρείλκε η εξέταση των αιτημάτων κατά της παραλείψεως, καθότι σκοπούσαν στη διαπίστωση ότι η Επιτροπή παρέλειψε παρανόμως να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης.

11 Επιπλέον, με τη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδι-

κασίας του Πρωτοδικείου, η Γαλλική Δημοκρατία έπρεπε να φέρει τα δικαστικά της έξοδα. Καταδίκασε επίσης τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η TF1 λόγω της παρεμβάσεως της πρώτης.

12 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι:

«1) Η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ παραλείποντας να λάβει απόφαση επί του μέρους της καταγγελίας σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις, την οποία κατέθεσε στις 10 Μαρτίου 1993 η Télévision française 1 SA.

2) Παρέλκει η απόφανση επί των αιτημάτων κατά της παραλείψεως, καθόσον στρέφονται κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει των άρθρων 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ) και 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 86 ΕΚ).

3) Η προσφυγή, καθόσον στρέφεται κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 82 ΕΚ), είναι απαράδεκτη.

4) Παρέλκει η απόφανση επί των επικουρικώς προβληθέντων ακυρωτικών αιτημάτων.

5) Η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, εκτός εκείνων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα λόγω της παρεμβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας.

6) Η Γαλλική Δημοκρατία θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα λόγω της παρεμβάσεώς της.»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

13 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Επιτροπή βάλλει κατά το μέρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως με το οποίο κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, στο μέτρο που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης. Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει το μέρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως με το οποίο κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, στο μέτρο που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης·

— να κηρύξει την προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1 απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης·

— να καταδικάσει την TF1 στα έξοδα της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας και να αποφανθεί εκ νέου επί των εξόδων της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, προκειμένου να περιοριστεί η επιβάρυνση της Επιτροπής με τα δικαστικά έξοδα ανάλογα με το αποτέλεσμα της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

14 Με διάταξη της 8ης Νοεμβρίου 1999, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Με

το υπόμνημά του παρεμβάσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Δικαστήριο να δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής και να εξαφανίσει το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή που ασκήθηκε κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης.

15 Στην υπόθεση C-302/99 P, η TF1 ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής·

— να επιβεβαιώσει το παραδεκτό της προσφυγής που άσκησε κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας και να επιβεβαιώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου με την οποία κρίθηκε ότι η Επιτροπή έπρεπε να φέρει τα δικαστικά έξοδα.

16 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που, αφενός, με το σημείο 2 του διατακτικού της, κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, καθόσον στρέφεται κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης και, αφετέρου, με το σημείο 6 του εν λόγω διατακτικού, την καταδίκασε, ως παρεμβαίνουσα, στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η TF1 λόγω της παρεμβάσεώς της. Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να καταδικάσει την TF1 στα έξοδα ενώπιον του Δικαστηρίου και να αποφανθεί εκ νέου επί των εξόδων της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας.

17 Με διάταξη της 8ης Νοεμβρίου 1999, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων της Γαλλικής Δημοκρατίας. Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί επίσης την εξαφάνιση των σημείων 2 και 6 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

18 Στην υπόθεση C-308/99 P, η TF1 ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας·

— να επιβεβαιώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

19 Στην εν λόγω υπόθεση, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει το μέρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως με το οποίο κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, στο μέτρο που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης·

— να κηρύξει την προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1 απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης·

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η TF1 λόγω της παρεμβάσεώς της·

— να καταδικάσει την TF1 στα έξοδα της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας και να αποφανθεί εκ νέου επί των εξόδων της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, προκειμένου:

— να περιοριστεί η επιβάρυνση της Επιτροπής με τα δικαστικά έξοδα ανάλογα με το αποτέλεσμα της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως·

— να συμψηφιστούν μεταξύ της Επιτροπής και της TF1, ανάλογα με το αποτέλεσμα της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν λόγω της παρεμβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας.

20 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 2000, οι υποθέσεις C-302/99 P και C-308/99 P ενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Επί των αιτήσεων αναιρέσεως καθόσον στρέφονται κατά το μέρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως με το οποίο κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, στο μέτρο που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης

21 Προς στήριξη του αιτήματος περί εξαφανίσεως του σημείου 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με το οποίο το Πρωτοδικείο έκρινε, εμμέσως πλην σαφώς, παραδεκτή την προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, στο μέτρο

που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το σημείο αυτό του διατακτικού πρέπει να ερμηνευθεί υπό το φως του αιτιολογικού της εν λόγω αποφάσεως, στοιχείου απαραίτητου για να καθοριστεί η ακριβής έννοια των όσων κρίθηκαν στο διατακτικό.

22 Σύμφωνα με την εν λόγω κυβέρνηση, τόσο από το σημείο 2 του διατακτικού όσο και, εφόσον είναι αναγκαίο, από τις σκέψεις 48 έως 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ηττήθηκε εν όλω ως προς τα αιτήματά της επί του σημείου αυτού, υπό την έννοια του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, και ότι, ως εκ τούτου, μπορούσε παραδεκτώς να βάλει κατά του μέρους αυτού της αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την άσκηση αναιρέσεως.

23 Η Επιτροπή ζητεί επίσης την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον έκρινε παραδεκτή την προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1 ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης.

24 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 49, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, μπορεί να ασκηθεί αναίρεση ενώπιόν του «κατά οριστικών αποφάσεων του Πρωτοδικείου, καθώς και κατά των αποφάσεων που επιλύουν εν μέρει τη διαφορά ως προς την ουσία ή επιλύουν δικονομικό ζήτημα που αφορά ένσταση αναρμοδιότητας ή απαραδέκτου».

25 Εν προκειμένω, η οριστική, υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, απόφαση κατά της οποίας στρέφεται ρητά η αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε η Γαλλική Κυβέρνηση, ήτοι το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι η απόφαση με την οποία το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι παρείλκε η εξέταση των αιτημάτων κατά της παραλείψεως, καθόσον στρέφονταν κατά της παραλείψεως της Επιτροπής να ενεργήσει βάσει του άρθρου 90 της Συνθήκης.

26 Η υποχρεωτική αιτιολόγηση της αποφάσεως αυτής εκτίθεται στις σκέψεις 99 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και στηρίζεται στο γεγονός ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου, λόγω του ότι η Επιτροπή είχε λάβει θέση σχετικά.

27 Επειδή η αιτιολογία αυτή και μόνον αρκεί για να δικαιολογήσει κατά νόμο την απόφαση του Πρωτοδικείου, οι ενδεχόμενες πλημμέλειες του αιτιολογικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά του οποίου βάλλει η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία, σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής κατά παραλείψεως που άσκησε η TF1, δεν ασκούν, εν πάση περιπτώσει, επιρροή στο διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

28 Συγκεκριμένα, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, όταν το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν υπάρχει λόγος να αποφανθεί επί προσφυγής το αντικείμενο της οποίας έχει παύσει να υφίσταται, δεν χρειάζεται να εξεταστεί το παραδεκτό της προσφυγής αυτής (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψεις 14 έως 17, καθώς και διάταξη της 10ης Ιουνίου 1993, C-41/92, The Liberal Democrats κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3153, σκέψη 4).

29 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, δεδομένου ότι ο λόγος αναιρέσεως που προέβαλαν η Επιτροπή και η Γαλλική Κυβέρνηση προς στήριξη των αιτημάτων τους περί εξαφανίσεως του σημείου 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι αλυσιτελής, οι σχετικές αιτήσεις αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του αιτήματος της Γαλλικής Δημοκρατίας με το οποίο αυτή στρέφεται κατά του σημείου 6 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως

30 Η Γαλλική δημοκρατία ζητεί την εξαφάνιση του σημείου 6 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με το οποίο το Πρωτοδικείο αποφάσισε ότι έπρεπε να φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα εξόδα στα οποία υποβλήθηκε πρωτοδίκως η TF1 λόγω της παρεμβάσεώς της.

31 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, εφόσον όλοι οι άλλοι λόγοι μιας αιτήσεως αναιρέσεως απορρίφθηκαν, το αίτημα σχετικά με παρανομία της αποφάσεως του Πρωτοδικείου περί της δικαστικής δαπάνης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, κατά το οποίο «δεν χωρεί αναίρεση αποκλειστικά για τον καταλογισμό ή το ύψος της δικαστικής δαπάνης» (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, C-396/93 P, Henrichs κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-2611, σκέψη 66, και διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2000, C-44/00 P, Sodima κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-11231, σκέψη 93).

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η TF1 ζήτησε την καταδίκη της Επιτροπής και αυτή ηττήθηκε στην υπόθεση C-302/99 P, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως αυτής.

33 Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη του Κανονισμού Διαδικασίας, η Γαλλική Δημοκρατία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως C-308/99 P, στην οποία ηττήθηκε.

34 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως.**

2) **Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως C-302/99 P.**

3) **Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως C-308/99 P.**

4) **Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα στις δύο υποθέσεις.**

Rodríguez Iglesias	Gulmann	La Pergola
Wathelet	Σκουρής	Edward
Puissochet	Jann	Sevón
Schintgen	Macken	Colneric
von Bahr	Cunha Rodrigues	Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias